

CARTIER
DICTIONAR

Valentin GUȚU, născut la 27 martie 1954 în satul Măcăreuca, județul Soroca, a absolvit Universitatea Pedagogică de Stat „Ion Creangă” din Chișinău (1977). Este redactor la Editura „Cartier” și stilizator la săptămînalul „Literatură și artă”. Membru al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova. A publicat tablete și articole de cultivare a limbii în reviste și în cărți de specialitate, proză scurtă în revistele „Literatură și artă”, „Contrafort”, „Viața Basarabiei”, „Vatra”. În 1998, la Editura „Arc” din Chișinău a apărut ediția I a *Dicționarului greșelilor de limbă*.

Valentin Guțu

**DIȚIONAR
AL GREȘELILOR
DE LIMBĂ**

4 270 de articole

*Ediția a II-a,
revăzută și adăugită*

CARTIER

Prefață

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
Cartier & Roman LLC, Fort Lauderdale, SUA. E-mail: usa@cartier.md
Suport juridic: Casa de Avocatură EuroLegal
www.cartier.md

Cărțile Cartier pot fi procurate în toate librăriile bune
din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBookstore și pe www.cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.
E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.
E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România
Tel./fax: (021) 210.80.51
E-mail: romania@cartier.md
www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier dicționar* este coordonată de Valentin Guțu

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Inga Druță

Coperta serii: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Mircea Cojocaru

Procesare de text: Marina Fusa, Georgeta Fusa, Rodica Plămădeală, Tatiana Cunup, Iulia Vozian, Mircea Cojocaru

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Tipografia „Balacron” SRL

Valentin Guțu

DICȚIONAR AL GREȘELILOR DE LIMBĂ

Ediția a II-a, revăzută și adăugită, iunie 2014

Ediția I a apărut în 1998 la Editura ARC.

© 2014, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Apare cu sprijinul Ministerului Culturii.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Guțu, Valentin.

Dicționar al greșelilor de limbă/Valentin Guțu. – Ed. a 2-a, rev. și ad. – Chișinău: Cartier, 2014

(Tipogr. „Balacron”). – 896 p. – (Colecția „Cartier dicționar”).

1000 ex.

ISBN 978-9975-79-881-5.

811.135.1'271.14'374

G 98

Dicționarul greșelilor de limbă nu se poate confunda cu niciunul dintre îndreptările și ghidurile de exprimare apărute în spațiul editorial românesc în ultimele decenii. E diferit prin obiect (urmărind abaterile de la normă pe un teritoriu larg: atît în Republica Moldova, cît și în România) și prin dimensiuni (impresionante), dar mai ales prin metodă, prin felul în care își întîmpină și își convinge destinatarii. E un instrument extrem de util pentru vorbitorii dornici să stăpînească registrul standard al limbii române; în același timp, pentru cercetători, e o sursă valoroasă de informații despre starea reală a limbii actuale, în primul rînd a celei vorbite în Republica Moldova. Prima ediție a *Dicționarului*, publicată de Valentin Guțu în 1998, oferea deja un material lingvistic greu sau chiar imposibil de găsit în alte surse. Ediția de față, mult amplificată, este de fapt o altă carte: o prețioasă și foarte necesară arhivă a variațiilor și a evoluțiilor specifice ale limbii române actuale, în ipostazele ei diferențiate geografic și administrativ.

E impresionantă bogăția materialelor și a informațiilor cuprinse în acest volum, în care sînt semnalate și corectate numeroase abateri de la normele ortoepice și ortografice, de punctuație și morfosintactice și sînt formulate la fel de multe recomandări semantice și stilistice. Strategia didactică nu se bazează însă (cum se întîmplă adesea) pe reluarea unor reguli și a unor indicații pe care cititorul le are oricum la dispoziție în lucrările normative contemporane, ci pe acumularea de exemple cît mai variate. Felul în care a fost organizată cartea reprezintă o ingenioasă adaptare la publicul vizat: autorul a decis (cu îndreptățire) că lucrurile se înțeleg cel mai bine din confruntarea a sute și mii de exemple greșite sau inadecvate stilistic cu variantele lor corecte și adecvate registrului standard; de obicei, fiecare dintre exemple conține mai multe abateri, prilej pentru reiterarea unor indicații prezente în mai multe părți ale volumului.

Dicționarul se caracterizează, astfel, printr-o abordare practică și printr-o metodă didactică eficientă, opțiuni pe care de cele mai multe ori nu și le asumă lucrările noastre lexicografice, poate din teama că vor părea prea simple, din obsesia de a-și etala cu orice preț temeierile științifice. De fapt, în spatele unor exemple bine alese sau bine construite stau mai multă muncă și mai multă competență teoretică decît cele necesare rezumării sau parafrazării unor reguli generale. Nu trebuie să se înțeleagă cumva că acest dicționar ar etala acumulări aleatorii de fapte, neexplicate din punct de vedere lingvistic: dimpotrivă, un efort considerabil de ordonare și clasificare este cuprins în parantezele explicative, care condensează abreviat etichetele abaterilor, indicînd natura lor, cauza, registrul sau aria regională de apariție. Autorul dovedește astfel deplină rigoare științifică în caracterizarea fenomenelor, trezind solidaritatea și respectul specialiștilor, dar presupune în același timp (pe bună dreptate) că un cititor obișnuit e mai interesat de răspunsul clar la nedumerirea sa decît de metalimbajul disciplinelor lingvistice. Pe nespecialist exemplele

din stînga paginii, corectate grijuliu în coloana din dreapta, îl lămuresc și îl conduc discret pe calea înțelegerii și a adecvării, prin umor – dialogurile sînt amuzante și credibile –, prin informații strecurate cu abilitate în text (*la Chișinău...*, *la București...*) și mai ales prin acumulare. Forma verbală *a cîșliga*, de exemplu, apare nu numai la locul ei alfabetic (la litera C, unde este tratată ca variantă neadmisă de norme a verbului *a cîștiga*), ci și în exemplele de la alte cuvinte (*concurș, îndreptare, mijlociu* etc.). Conjunctivul regional *să fi(i)bă* („să fie”) e folosit de zeci de ori în exemple atent corectate.

Deopotrivă util vorbitorului ezitant și profesorului în căutare de material didactic, dicționarul acesta are, cum spuneam, un destinatar privilegiat: lingvistul interesat de dinamica limbii, de istoria ei culturală, de diferențele sociolingvistice și regionale. Româna vorbită în prezent în Republica Moldova a fost prea puțin supusă unor investigații sistematice și profunde, care să-i identifice elementele specifice, la toate nivelurile limbii și în diferitele ei varietăți socioculturale (există, desigur, articole și cărți de specialitate care își asumă aceste obiective, dar ele sînt încă prea puține). Teama că datele lingvistice ar putea fi instrumentate politic a inhibat uneori cercetarea obiectivă. Între extrema absurdă a proclamării (de către unii) a unei limbi diferite de română și obsesia (altora) de a dovedi că limba literară de la Chișinău este exact cea de la București, deci abaterile nu ar merita decît un efort pur didactic de corectare, e un spațiu enorm în care ar trebui să intervină observația corectă și aplicată, aptă să constate efectele uzului, ale contactului lingvistic, ale modelor și modelelor culturale. În româna vorbită în Republica Moldova tendințele generale ale românei iau uneori forme particulare; se manifestă, desigur, și schimbări specifice, mai ales ca urmare a împrumuturilor și a calcurilor, dar reflectate și în dinamica arhaismelor și a regionalismelor care au căpătat sensuri și utilizări noi sau pur și simplu s-au păstrat, în absența unor termeni concurenți.

Cele mai multe dintre exemplele din *Dicționarul greșelilor de limbă* par a fi fost preluate și adaptate de autor din situații reale: din conversații curente, dar mai ales din presă, din declarații politice și chiar din lucrări lingvistice. Valentin Guțu ironizează uneori bunele intenții nesusținute de mijloacele potrivite, punînd anumite greșeli chiar în contexte normative și didactice: „Copii, nu uitați de *îndreptarea corectă...* a tuturor *greșelelor...*” (p. 430). Aplicate comunicării cotidiene, recomandările vizează nu doar corectitudinea strictă sau adecvarea stilistică a limbii, ci și tentația vorbitorilor de a desemna țara, oamenii, obiectele conform mai vechilor situații și obiceiuri (folosind, de exemplu, termenul *copeici* în loc de *bani*).

Unele dintre abaterile (din punct de vedere normativ) sau variațiile (într-o abordare strict descriptivă) pe care ni le aduce în atenție acest dicționar au apărut în structuri ale românei actuale bine știute de specialiști, caracterizate de o evidentă instabilitate. Multe dintre formele care ilustrează variația sînt „basarabenisme” specifice, dar în care regăsim tiparul unic al variației: întîlnim adesea în paginile dicționarului oscilația desinențelor de plural: *-e/-uri* la neutre (cu o preferință pentru *-uri*: *acuri, așisuri, alfabeturi, butonuri, contacturi, controluri, magaziniuri*) și *-e/-i* la feminine (*cioare*, dar și *berzi, iepi, muști, nevești*). La feminine, este frecventă și

oscilația terminațiilor de genitiv-dativ articulat, *-ei/-ii, -ăi*: *coadei, muncei, artii, joacii, făimii, bancăi* etc. Concurența (rezultat al mai multor influențe culturale din trecut) între abstractele adaptate sau formate cu sufixele lexicale *-ție/-țiune* și cele împrumutate ca atare este destul de vizibilă în cuvinte ca *acție, agresie, provocațiune, atracțion, rațion*. La verb, variația cea mai frecventă privește prezența sau absența sufixului *-ez* în conjugare: manifestată în forme ca *acuzează, achitează, comandază, ezitează, imitează, împrumutează, persecutează*, dar și *adaptă*. Unii termeni moderni apar în alte forme, la alt gen gramatical decît în româna standard (*capotul* și *fara* mașinii; *cazemat* sau *palată*). Diminutivele, răspîndite pretutindeni în româna populară, s-au lexicalizat uneori în sintagme specifice (*cărticică de economii* sau *de muncă*). Sufixul *-ist* e prezent în termeni ca *figurist, sadist* sau *scandalist*. Cele mai multe diferențe apar, cum era de așteptat, în uzul prepozițiilor – *om în ochelari, mașină pentru spălat, a citi în glas/în voce, a se bate la duel, a se ocupa la...* etc. Există și deosebiri în formulele de politețe, în scuze sau urări – *Cer scuzare, Te felicit cu Crăciunul!* –, în expresiile conversaționale ale acordului (*Clar lucru!*); în genere în sensuri și expresii calchiate (*pentru ce echipă bolești?* „cu ce echipă ții?”), atît în registrul oficial, cît și în cel popular și familiar-argotic (*apasă pe gaz!* „grăbește-te”, *a chema la covor* „a chema la raport” etc.).

Cuprinderea în dicționar a unor abateri și schimbări nerecomandabile care nu sînt specifice românei din Republica Moldova, pentru că au apărut și circulă în diferite graiuri sau registre din restul spațiului românofon, e foarte importantă. Mai ales pentru că modificările recente, necuprinse în mai vechile lucrări de cultivare a limbii, nu sînt explicate suficient în școală și în spațiul public. E bine că cititorii găsesc în acest dicționar corectarea supărătoarei construcții de indicare a calității prin *ca și...* (*ca și profesor*), pe care cineva ar putea să o creadă normală, dacă s-ar ghida după răspîndirea ei contagioasă în limbajul public actual. Nu lipsesc, dintre abaterile actuale cele mai frecvente în mass-media și care, foarte probabil, s-au extins deja pretutindeni, muntenismul contagios *am decît* (*o dorință, o întrebare, o problemă...*), invariabilitatea numeralului din *ora doisprezece*, folosirea în exces a conectorului *deci* etc. Varietățile regionale – pronunția lui *ș* dur sau moale, formele *aist* și *ăst, pi* și *pă* etc. – sînt puse adesea în oglindă, ba chiar în dialoguri amuzante: — *Di pi undi ești, frati?* — *Dă pă lîngă București* (p. 220). Comune variantelor actuale ale românei sînt împrumuturile și, mai ales, calcurile din engleză (*a fi confortabil cu...*, *a face sens*). Sînt ingenios introduse în text indicațiile privind pronunția numelor proprii din mai multe limbi; gîndite probabil pentru a corecta influențele pronunției rusești, ele se vor dovedi foarte utile pentru vorbitorii de română de pretutindeni (inclusiv pentru prezentatorii de știri), tot mai neinformați și mai ezitanți în alegerea rostirii potrivite.

Desigur, nu toate abaterile sînt la fel de grave, nu toate recomandările sînt imperative. Dicționarul își propune idealul unei limbi standard, de care conversația familiară se depărtează în mod inevitabil. Unele dintre formele și construcțiile trecute aici în categoria nerecomandabilului rămîn firești în comunicarea colocvială (de exemplu, absența lui *-l* final – articol hotărît – sau transformarea hiatului în diftong în ritmul rapid de pronunțare).

Autorul își asumă parțiala subiectivitate a normei și unele diferențe față de *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic DOOM* (2005). Cea mai clară opțiune este neacceptarea modificării academice din 1993 (care a legiferat forma *sunt* și a impus regulile actuale ale ortografiei cu *â/î*). Situația actuală din spațiul cultural românesc arată că divergențele în privința acestei norme persistă pur și simplu, după mai bine de două decenii, iar autorii și editurile își urmează (așa cum se întâmpla și acum un secol) propriile modele și principii.

Apariția acestui dicționar (care va fi probabil *citit*, nu doar *consultat*, pentru că are darul de a capta atenția și de a oferi în permanență date noi și surprize lingvistice) este un adevărat eveniment cultural, care ar trebui să stimuleze cercetările de specialitate și să stîrnească dezbateri publice. Cititorul său are toate șansele să conștientizeze diferențele uzului lingvistic; mai mult, e foarte probabil să încerce chiar să practice măcar o parte dintre variantele recomandate. Cele mai bune rezultate în procesul de cultivare a limbii se obțin prin perseverență și umor. Cartea de față uzează cu succes de ambele strategii.

Rodica ZAFIU

Notă asupra ediției

Prezentul *Dicționar al greșelilor de limbă (DGL)* se bazează, într-un fel, pe ediția I a acestuia (din 1998), revizuită însă și completată substanțial, întrucît micul dicționar apărut acum șaisprezece ani se adresa îndeosebi vorbitorilor români din Basarabia. Ediția de față, așadar, este destinată tuturor românilor care vor să se exprime potrivit normelor actuale de vorbire și scriere corectă și – eventual – să contribuie la cultivarea limbii române acolo unde o pot face: acasă, la serviciu, la școală sau universitate, în mass-media, pretutindeni.

Ținem să subliniem de la bun început că *DGL* are oarecum un caracter *subiectiv* din punct de vedere normativ/corectiv, ca orice lucrare de acest gen elaborată de către o singură persoană, deși am respectat – este adevărat, parțial – recomandările din *DOOM*² (2005), de altfel, și el o „convenție ortografică”, doar că instituționalizată.

În ceea ce privește însă *â* (din interiorul cuvintelor) și *sunt*, recomandați prin Hotărîrea Academiei Române din 1993, menționez următoarele: deși *sint* – de la *sint*, bineînțeles – și eu *român* – de la *romanus*, evident – și deci scriu *românește*, oricît aș încerca, nu mă pot nicidecum conforma acestor intempestive „îndreptări ale ortografiei” (considerate chiar, de către mulți specialiști, drept... pseudoetimologice și arbitrare, contrare adevărului științific) și continuu (*continui*, potrivit *DOOM*², deocamdată mă cam... jeneză; *sunt*, deși e un cultism, – mai puțin) să scriu... fonetic, cu un „singur” fel de *î* (pentru un „singur” sunet) și din simplul motiv că, dacă astăzi reluăm (am reluat-o deja!) scrierea... pseudoetimologică (de fapt, pozițională/convențională, ca să nu zic... derutantă) cu „două” tipuri de *î/â* (și o „singură” pronunție) – ca în prima jumătate a secolului al XX-lea (în 1904, aceasta venea ca o... simplificare a grafiilor lui [î] de pînă la și chiar de după 1881, care s-a dovedit a fi însă, ulterior, un *compromis șubred* – Sextil Pușcariu) –, atunci mîine s-ar putea să vrem/să ni se ceară să scriem și mai „etimologic” – cu „cinci” de *â/î/è/ô/û* (pentru „același” son) –, ca în cea de-a doua jumătate a veacului al XIX-lea... Lucru pe care nu și l-ar dori, probabil, nici comisarii francezi sau englezi care ne vor învăța limba în cadrul UE, pentru că pînă și lor li s-ar părea (un moft ortografic) fără necesitate...

Or, ce ne facem dacă, Doamne ferește, poimîine ne vine să renunțăm la... litere și să ne întorcem la buchi, urmînd zapisele lui Ștefan cel Mare, sau la... scrierea pictografică, asta ca să ținem pasul cu strămoșii noștri geto-daci, care „scriau” pe ciuperci sau, mai curînd, nu scriau deloc...

Pentru a fi accesibil, trebuie să fii simplu: scrii *î* și citești (tot) [î], cu atît mai mult cu cît romanii – ceilalți strămoși ai noștri atît de îndrăgiți – nu aveau literele în cauză (*î/â*), deoarece nu cunoșteau... sunetul respectiv (pe care sau l-am moștenit din... substrat, sau l-am preluat de la... slavi).

Dar să revenim... Inventarul de cuvinte al *Dicționarului...* cuprinde realități lingvistice dintre cele mai variate: de la cazuri de exprimare (in)corectă cu vechi state în limba română pînă la fapte înregistrate relativ recent sub raportul (in)corectitudinii lor. Un loc aparte în lexicul pe care îl tratăm aici sub acest aspect ocupă, desigur, într-un cadru general românesc, așa-zisele basarabenisme – abateri frecvente doar la mînuitorii limbii române din spațiul pruto-nistean –,

care sperăm să prezinte interes nu doar pentru specialiștii în ortologie, ci și pentru exponenții de rînd ai limbii noastre, curioși să afle cum se vorbește și se scrie românește în Basarabia. La o adică, ne-am face un serviciu reciproc dacă am învăța și din greșeli(le altora).

În **Dicționar...** cuvintele care pun probleme de limbă sînt ordonate alfabetic, pe două coloane: aceea din stînga – cu eticheta *Incorect* (nerecomandabil) – prezentînd fapte care nu aparțin limbii literare actuale (din punct de vedere lexical, gramatical, ortografic, ortoepic, punctuațional), deci abateri privind scrierea, pronunțarea și accentuarea cuvintelor; proprietatea acestora sau a stilului; scrierea cuvintelor compuse; scrierea cu majuscule; folosirea corelațiilor; dezacordurile; abrevierile; pleonasmul și tautologiile; folosirea inadecvată a gradelor de comparație, a semnelor ortografice și de punctuație ș.a., iar coloana din dreapta – cu eticheta *Corect* (recomandabil) – corespondentele literare/adecvate ale acestora.

Fiecare articol începe cu un cuvînt-titlu sau, uneori, cu o familie de cuvinte-titlu, avînd indicate pronunția (acolo unde este cazul), valoarea gramaticală, eventual o formă flexionară, acestea fiind urmate, de obicei, de un exemplu-două de întrebuițare greșită a lor (în coloana din stînga), cu variantele corecte – sub toate aspectele – sau recomandabile (în coloana din dreapta).

Indicațiile din paranteze semnaleză, abreviat, scrierea, pronunțarea/silabația ortoepică și accentuarea (in)corectă, statutul cuvintelor și al sintagmelor respective prin raportarea acestora la limba literară/standard actuală sau la domeniul în care sînt utilizate.

Celelalte exemple din corpul articolului, care conțin și alte variante lexicale (de scriere, de pronunție, de accent), forme flexionare sau utilizări stilistice, sînt prezentate în bună parte sub formă de texte dialogate, dînd expunerii un caracter spontan și viu.

În cazul unor articole mai ample s-au utilizat, pentru separarea valorii gramaticale, a tipului flexionar sau a sensurilor și a domeniilor specifice, cifre romane (I, II, III) și cifre arabe (1, 2, 3).

La transcrierea fonetică, inclusiv atunci cînd este vorba de cuvintele împrumutate și de numele proprii străine, pentru a nu complica prea mult procesul editorial, dar – în primul rînd – spre a facilita citirea/pronunțarea acestora, am recurs doar la cîteva semne speciale (în rest înlocuind – acolo unde este cazul – unele sunete din limba de origine cu sunete românești apropiate): [ö] = vocală anterioară labială, ca în fr. (și rom.) **bleu** [blö] sau germ. (și rom.) **röntgen** [rönt-ghen]/**Röntgen** [rönt-gän]; [ü] = vocală anterioară închisă, labială, ca în fr. **allure** [a-lür]/rom. **alură** [a-lú-ră] sau în germ. [dü-säl-dorf]; [:] indică lungimea vocalelor, de ex. în ol. **Maastricht** [ma:s-tríht].

Pentru redarea unor nume proprii străine am folosit și transliterația internațională (TI): rus. **Arhanghelsk**/(TI) **Arkhangel'sk**; ucr. **Míkolaiv**/(TI) **Mykolayiv**.

Dicționarul... conține, de asemenea, o listă de **Abrevieri** și o **Bibliografie selectivă**.

Adresez cele mai vii mulțumiri doamnei Rodica Zafiu, profesoară la Facultatea de Litere a Universității din București, cercetător principal I la Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti” (București), Sectorul de gramatică, pentru **Prefața** la **Dicționar...**, și doamnei Inga Druță, dr. hab., director al Centrului de terminologie din cadrul Institutului de Filologie al AȘM, pentru lectura competentă a manuscrisului.

AUTORUL

Abrevieri

<i>abr.</i> = abreviat; abreviere	<i>aux.</i> = auxiliar(ă)
<i>ac.</i> = acuzativ	<i>av.</i> = aviație
<i>acc.</i> = accentuat	<i>bas.</i> = basarabenism
<i>acord.</i> = acord(are); acordat(ă)	<i>bel.</i> = belarus(ă)
<i>acord. form.</i> = acord(are) formal(ă)	<i>biobl.</i> = bibliologie; bibliotecă
<i>acord. log.</i> = acord(are) logic(ă)	<i>biol.</i> = biologie
<i>acord. osc.</i> = acord(are) oscilant(ă)	<i>bis.</i> = biserică; (termen) bisericesc
<i>adj.</i> = adjectiv; adjectival	<i>bot.</i> = botanică
<i>adj. pos.</i> = adjectiv posesiv	<i>buc.</i> = bucătărie
<i>adj. pos. conj.</i> = adjectiv posesiv conjunct	<i>c.</i> = circa
<i>adj. pr.</i> = adjectiv pronominal	<i>caligr.</i> = caligrafie
<i>adj. pr. de înt.</i> = adjectiv pronominal de întărire	<i>c. f.</i> = căi ferate
<i>adj. pr. neg.</i> = adjectiv pronominal negativ	<i>chim.</i> = chimie
<i>adj. pr. interog.</i> = adjectiv pronominal interogativ	<i>chin.</i> = chinez(ă)
<i>adj. pr. pos.</i> = adjectiv pronominal posesiv	<i>cib.</i> = cibernetică
<i>adm.</i> = administrare; administrativ(ă); administrație	<i>cinem.</i> = cinematografie
<i>adv.</i> = adverb; adverbial(ă)	<i>circum.</i> = circumstanțial(ă)
<i>advers.</i> = adversativ(ă)	<i>cit.</i> = citește; citit(ă)
<i>adv. rel.</i> = adverb relativ	<i>com.</i> = comerț; comercial(ă)
<i>agr.</i> = agricultură	<i>comp.</i> = (cuvînt/cuvinte) compus(e); compusă/e
<i>agron.</i> = agronomie	<i>compar.</i> = comparativ(ă); comparație
<i>alim.</i> = alimentație	<i>compar. abs.</i> = comparativ absolut
<i>alt. max.</i> = altitudine maximă	<i>compar. ineg.</i> = comparativ de inegalitate
<i>ambig.</i> = ambiguitate; ambiguu/ă	<i>compar. sup.</i> = comparativ de superioritate
<i>amer.</i> = americanism	<i>compl.</i> = complement; completiv(ă)
<i>anac.</i> = anacolut	<i>compl. ag.</i> = complement de agent
<i>anat.</i> = anatomie	<i>compl. circ. instr.</i> = complement circumstanțial instrumental
<i>angl.</i> = anglicism; anglo-americanism	<i>compl. dir.</i> = complement direct
<i>anim.</i> = (nume de) animat(e)	<i>compl. ind.</i> = complement indirect
<i>antrop.</i> = antroponimie	<i>conces.</i> = concesiv(ă)
<i>apoz.</i> = apozitie; apozitional(ă); apozitiv(ă)	<i>concl.</i> = concluziv(ă)
<i>aprox.</i> = aproximativ	<i>concr.</i> = concretizat(ă)
<i>ar.</i> = arab(ă)	<i>cond.</i> = condițional(ă)
<i>ard.</i> = ardelenism	<i>cond. -opt.</i> = condițional-optativ
<i>arg.</i> = argou; argotic(ă)	<i>conf.</i> = confecții
<i>arh.</i> = arhaic(ă); arhaism	<i>conj.</i> = conjunctiv; conjunct(ă)
<i>arheol.</i> = arheologie	<i>conjct.</i> = conjuncție; conjuncțional(ă)
<i>arhit.</i> = arhitectură	<i>(conjct.) advers.</i> = (conjuncție) adversativă
<i>art.</i> = articol; articulat(ă); articulare	<i>(conjct.) comp.</i> = (conjuncție) compusă
<i>art. dem.</i> = articol demonstrativ	<i>(conjct.) coord.</i> = (conjuncție) coordonatoare
<i>art. hot. encl.</i> = articol hotărît enclitic	<i>(conjct.) corel.</i> = (conjuncție) corelativă
<i>art. hot. procl.</i> = articol hotărît proclitic	<i>(conjct.) disj.</i> = (conjuncție) disjunctivă
<i>artif.</i> = artificial(ă)	<i>consec.</i> = consecutiv(ă)
<i>art. plast.</i> = arte plastice	<i>constr.</i> = construcție (lingv.)
<i>asp.</i> = aspect	<i>constr. contr.</i> = construcție contradictorie
<i>astron.</i> = astronomie; astronautică	<i>cont.</i> = contaminație
<i>atrib.</i> = atribut; atributiv(ă)	<i>contab.</i> = contabilitate
<i>auto</i> = autovehicule	<i>contrad. in term.</i> = contradicție în termeni
<i>autom.</i> = automată	